

dovozuje, že si žalobce způsobil škodu výhradně sám, protože se pensijnímu pojištění bránil a žalovanému družstvu nehlásil, že byl již dříve pojištěn, dokud byl zaměstnán u firmy M. K tomu jest především připomenouti, že podle zjištění prvního soudu vědělo žalované družstvo o předchozím pojištění žalobce a přes to ho nepřihlásilo k pensijnímu pojištění, takže odchylnými vývody není dovolací důvod podle § 503 č. 4 c. ř. s. prováděn podle zákona. Žalované družstvo nemá však příčiny cítiti se stíženým, bylo-li mu uloženo nésti jen polovici způsobené škody, neboť, jak bylo podrobněji vyloženo v rozhodnutí č. 8286 sb. n. s., přičítá se intenci zákona, by byl zaměstnanec za to, že se vzpíral svému pojištění pro případ invalidity, trestán tím, že mu bylo uloženo nésti část škody, jež mu vzešla opomenutím včasné přihlášky k pensijnímu pojištění. Nižší soudy správně uznaly, že žalované družstvo, nesplnivši svou zákonnou povinnost a nepřihlásivši žalobce k pensijnímu pojištění, jest mu právo ze škody, kterou mu svým zaviněním způsobil, a spokojil-li se žalobce s tím, že mu byla již v první stolici přisouzena náhrada škody jen jednou polovicí, bylo to žalovanému družstvu na prospěch a nelze na tom již nic měniti. Ve příčině vychovávacího příspěvku na žalobcova syna Jaroslava opakuje dovolatel své vývody v odvolání, ač mu je odvolací soud přílehavě vyvrátil. Po té stránce souhlasí nejvyšší soud s důvody napadeného rozsudku a jen se dodává, že k dovolatelem zdůrazňované skutečnosti, že nezletilý Jaroslav L., narozený dne 14. března 1910, byl v době vynesení rozsudku již přes 18 roků stár, přihlédl náležitě již soud první stolice, přisoudiv žalobci nárok na náhradu škody za vychovávací příspěvek právě jen do dne 14. března 1928, to jest do dokonání 18. roku nezletilého Jaroslava L-a.

Čís. 9536.

Není důvodem ke zrušení služební smlouvy, odešla-li tanečnice z baru po uplynutí policejní hodiny. Pokud není závady, by tanečnice přes smluvní zákaz nevystupovala jinde.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1930, Rv I 1818/29.)

Žalobkyně byla solovou tanečnicí v baru žalovaného. Byvši žalovaným propuštěna, domáhala se zaplacení mzdy za ujednanou dobu, tvrdíc, že byla propuštěna bezdůvodně. Žalovaný namítal, že propuštění nebylo bezdůvodné, ježto jednak žalobkyně opustila bar v čase, kdy v něm ještě byli hosté, jednak vystupovala jako tanečnice v jiném podniku (v hotelu P.). O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z t ě c h t o d ů v o d ů: Odvolání napadá rozsudek prvního soudu jen z důvodu nesprávného posouzení věci po stránce právní, a spatřuje tento důvod v tom, že první soud jednak dospěl k nesprávnému názoru, že žalovaný nebyl oprávněn ke zrušení služebního poměru žalobkyně, jednak, že první soud přehlédl, že žalobkyně sama porušila smlouvu, tančíc v hotelu P. solové tance, což zavázala se za trvání služebního poměru u žalovaného nečiniti, a podotýká dále,

že se žalobkyně nenabídla konati povinnosti, za jichž konání žádá plat. Porušení služebního poměru spatřuje žalovaná strana v tom, že žalobkyně dne 12. října 1928 mezi 2½ až 3½ hodinou ranní opustila barový podnik žalovaného, ač v podniku byli ještě jiní hosté než společnost, se kterou žalobkyně odešla, a ač podle smlouvy byla žalobkyně povinna zůstatí v podniku, dokud tam byli hosté. Odvolací soud se v tomto ohledu přiklání k názoru prvního soudu, že vzhledem k nařízení o dodržování policejní hodiny a vzhledem k tomu, že žalovaný netvrdí, že dne 12. října 1928 měl povoleno prodloužení policejní hodiny, žalobkyně, opustivší podnik žalovaného po uplynutí policejní hodiny, smlouvu nijak neporušila. Pokud se týče chování se žalobkyně jest prvním soudcem bezvadně zjištěno, že žalobkyně na výzvu žalovaného, by zatančila solový tanec, skutečně výzvu uposlechla. Okolnost, že šlo o tanec druhý a že žalobkyně byla povinna podle smlouvy zatančiti za noc v podniku žalovaného tři tance, není rozhodnou, neboť k třetímu tanci žalobkyně vyzvána nebyla, není také v tom směru žalovaným nic tvrzeno a vzhledem k pozdní noční hodině a k předpisu o policejní hodině mohla žalobkyně předpokládati, že dále již nebude tančiti, neboť jest prvním soudem bezvadně zjištěno, že v podniku byli již jen čtyři hosté mimo společnost, se kterou žalobkyně odešla, a i ti že se hotovili k odchodu. Vzhledem k těmto okolnostem jest přisvědčiti názoru prvního soudu, že žalobkyně, opustivší kolem 3 hodiny ranní podnik žalovaného neporušila smluvní povinnost. Pokud se týče další námitky žalované strany, že žalobkyně porušila smluvní závazek, v době smlouvy se žalovaným v J. jinak nevystupovati, ani tuto povinnost žalovaná neporušila. Jak žalovaný tvrdí a žalobkyně přiznává, tančila ve dnech 20. neb 21. října 1928 v hotelu P. v J. Tato okolnost nemůže však býti důvodem ke zrušení smlouvy již proto, že žalovaný sám smlouvu 12. října 1928 zrušil, vykázav žalobkyni ze svého podniku. I kdyby byla tehdy tančila žalobkyně za plat, byla by tak učinila bezzávadně, neboť musela se, byvši vykázána z podniku žalovaného, něčím živiti, an jí žalovaný odepřel plat. Nehledíc však k tomu, žalovaný ani netvrdí, že žalobkyně tančila za plat a, tančila-li bezplatně, jak je prvním soudem zjištěno, nelze v tom spatřovati porušení smlouvy, neboť ujednáním mezi stranami je žalobkyni jen zakázáno v J. vystupovati a vystoupení znamená buď tanec za plat anebo tanec sloužící nějak k prospěchu majitele podniku, kde žalobkyně tančila, nikoliv však příležitostný tanec pro zábavu. Je tudíž i tato námitka odvolatele bezdůvodná. Zmínka odvolání, že se žalobkyně nenabídla ke splnění smlouvy po dobu, za kterou žádá plat, je jednak vyvrácena zjištěním prvního soudu, že se žalobkyně ve dnech po 12. října 1928 žalovanému ke službám nabídla, jednak nelze na žalobkyni dále žádati, když jednou byla vykázána, by se žalovanému se svým uměním vnucovala.

Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

V dovolání, opřeném jen o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., uplatňuje žalovaný v podstatě totéž, co uvedl s hlediska nesprávného

právního posouzení věci v odvolání a co bylo již odvolacím soudem podrobně vyvráceno. Stačí proto odkázati dovolatele na důvody napadeného rozsudku, k nimž se nejvyšší soud plně připojuje, poněvadž nebyly vývody dovolatelovými nijak oslabeny. K vývodům dovolání připomíná se jen toto: Pokud se snaží dovolatel dovoditi, že se žalobkyně nemůže teprve za sporu dovolávati ustanovení o policejní hodině uzavírací, jež neznala a o němž se dověděla až za sporu, takže prý musela poslechnouti i přes policejní hodinu, jsou tyto okolnosti vzhledem ke zjištěním nižších soudů, že žalobkyně opustila podnik žalovaného dne 12. října 1928 teprve až po uplynutí policejní hodiny, o 3. hodině ranní, o jejíž prodloužení na den 12. října 1928 žalovaný ani nezažádal, bezvýznamnými, poněvadž žalovaný byl povinen veřejnoprávní nařízení o dodržení policejní hodiny zachovati a nesměl žalobkyni po uplynutí policejní hodiny v podniku svém dále zdržovati.

Čís. 9537.

Pokud lze při výměře věna hleděti k tomu, že je osoba povinná věnem čekatelem rodinného domu.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1930, R II 345/29.)

K žádosti dcery uložil soud první stolice otci, by jí při sňatku vyplatil věno 4.000 Kč. Rekursní soud k rekursům obou stran napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu dcery pokud, že určil věno 6.000 Kč, z něhož část 4.000 Kč jest splatna ve lhůtě určené prvním soudem, zbytek 2.000 Kč do jednoho roku od doručení rozhodnutí nejvyššího soudu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka vytýká napadenému usnesení sice jen nezákonnost, ale z rekursních vývodů jest patrné, že uplatňuje důvod zřejmé nezákonnosti po rozumu § 16 nesp. říz. Rekursu jest přiznati úspěch, ježto napadené usnesení proti předpisu § 1220 obč. zák. nepřihlíželo k veškerému otcovu jmění. Za otcovo jmění nelze ovšem pokládati polovici obecné hodnoty domu č. p. 221. K tomuto domu přísluší otci společně s jeho nynější manželkou jen právo čekatelské, kdežto dům sám, postavený s 80%ní státní zárukou podle zákona o podpoře stavebního ruchu ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n., jest dosud ve vlastnictví Dělnického bytového družstva. Odhadní cena domu jest podle dopisu stavebního úřadu ze dne 23. července 1919 175.000 Kč, ač podle sdělení řečeného družstva ze dne 17. prosince 1928 činí stavební náklad podle kolaudace při převzetí 300.522 Kč 62 h. Stavba jest financována tak, že čekatelé přispěli na stavbu z vlastních prostředků 56.322 Kč 62 h a že k úhradě zbytku poskytnuty byly jednak státem nezaručené hypoteční výpůjčky v předním knihovním pořadí ve výši 44.200 Kč, jednak zápůjčky státem zaručené v zadnějším pořadí ve výši 200.000 Kč. Výpůjčky byly však od ústavů úvěr poskytujících